

„Krvácíš,“ šeptla Kateřina a v tu chvíli zaburácelo hromobití. Okamžitě se vrhla k oknu, na které začaly útočit kroupy bezmála velikosti třešně. Leknutím uskočila a tělem jí projel pocit beznaděje. Venku se setmělo a bylo stěží vidět na krok. V takovém počasí sem porodní bábu nedostane. Nenajde její dům, nepřemluví ji, aby ji následovala v té prokleté bouři. Jako by na ně Bůh seslal samotné peklo. Ale Nový svět není tak daleko. Kdyby si pospíšila... Oblohu protřaly mohutné blesky a příval krup narůstal. Nádvoří hradu i ulice pod ním se zcela vylidnily.

„Musíš mi pomoci sama,“ prohlásila Karolína a v tu chvíli projevila více odvahy než sestra.

„Nezvládnou to, nikdy předtím jsem dítě nerodila!“ zakřičela Kateřina a rychle si přitiskla dlaň k ústům. Její křik mohl někdo zaslechnout, možná nějaký špeh, který by dal císařově milence zprávu a je by nečekalo nic jiného než smrt.

„Musíš, Karolíno! Jsi jediná, kdo to může udělat. U několika porodů jsem už byla, mám zkušenosti, takže bychom to mohly zvládnout. Ta krev mi dělá starosti, možná dítě není otočené hlavičkou dolů. Pokud bude potřeba, přetočíš ho.“

Kateřina se znovu pokřižovala. Už jen při té představě se jí zmocňovaly mdloby. Jak je možné, že to Karolína říká tak chladně? Jako by se se vším smířila a... Ne, nesmířila, uvědomila si záhy. Jen se snažila statečně bojovat a zachovat si chladný rozum.

A tak se pokusila plnit Karolíniny příkazy a zachránit jí i dítěti život. A ačkoliv se dítě na svět přihlásilo po necelé hodině, prostěradlo bylo již nasáklé krví. Karolína císaři Rudolfovi II. přivedla na svět dceru. Dceru, jejíž křik byl naštěstí přehlušován neutuchající bouří. Jako by zasáhla Prahu jen proto, aby dítě ochránila před nebezpečím, které mu hrozilo.

„Jsi krásná, a přesto tě musím opustit,“ zašeptala vysíleně Karolína, když sestra zabalila dítě do přikrývky a položila jí ho k hrudi.

„Takhle nemluv,“ namítla Kateřina, i když věděla, že smrt je nevyhnutelná. V tomto okamžiku již nedokázala sestře pomoci.

„Umírám, Kateřino,“ promluvila po chvíli mladá žena. „Slib mi, že se o ni postaráš! Slib mi, že odsud uprchneš, jak jsme plánovaly, a zachráníš ji! Slib mi to!“

Z kočáru vystoupila dáma, která se na ně před chvílí usmívala. Měla mléčnou, skoro až bílou pleť a černé vlasy, stažené zlatou síťkou. Karolíně se zatajil dech, když spatřila její tmavomodré brokátové šaty.

„Já vás znám,“ řekla Karolíně a vykročila jejím směrem.

Karolína zděšeně o krok ustoupila, ale neuhnula pohledem.

„Obávám se, že se mýlíte, madam.“

„Ne, ten obličej, ta tvář... Ty oči!“ pokračovala dáma a zastavila se až těsně před Karolínou. Jistě, nemýlila se. Je to ona!

„Jak se jmenujete?“

„Karolína Lažecká,“ odpověděla a stále netušila, co si má myslet a co po ní ta žena vůbec chce. Nepřestávala si ji prohlížet, zkoumala každé zákoutí jejího obličeje... Měla pocit, jako by se toužila dotknout její tváře.

Žena si uvědomila, že její chování působí velmi nepatřičně a Karolína musí být zmatená, ne-li přímo vyděšená. Musela se z toho šoku nejprve vzpamatovat. Je to tolik let... Skoro na ni zapomněla a pak, jednoho dne, kdy už ji docela vypustila z paměti, ji potká!

„Omlouvám se, máte pravdu, zmýlila jsem se. Jsem už dnes tolik unavená... Jistě mě chápete... Nejspíš to způsobilo to slunce,“ usmála se, jako by jim právě dovyprávěla nějakou veselou příhodu.

Karolína zmateně přikývla. Podvědomě však vycítila, že ta žena není upřímná, něco před ní tají, něco předstírá...

„Žijete zde?“ vyptávala se dál.

„Ano, ve vsi,“ ukázal Adam na nedaleké chalupy a nevědomky tak přispěl k tomu, co mělo přijít a co by si ani ve snu nedokázal představit.

„A zřejmě jste manželé.“

„Svatbu jsme měli v létě,“ pokračoval Adam.

„Doufám, že brzy budete požehnáni dítětem. Co by to bylo za život, kdybychom neměli děti, že?“

Karolína pomalu ztrácela trpělivost. Co jí to osud vyjevil za přízrak? Seslal jí ho do cesty jako znamení a už jen při tom pomýšlení pocítila strach.

„Už brzy, má žena je právě v očekávání.“

Karolína se netrpělivě pohnula z místa. V tu chvíli si žena povšimla jejího medailonku a upřela na něj zrak.

„To je skvostný medailonek. Mohu se podívat?“

Měla by říci „ne“? Co by se stalo, kdyby se jí odvážila protivit? Pamatovala si moc dobře na otcova slova, že s vrchností je vždy lepší vycházet.

„Nebojte se, já vám přece nechci ublížit,“ usmála se mile a Adam Karolínu pobídl, aby medailon ženě ukázala. Přitom jí vysvětloval, jak k němu přišla, aby si snad nepomyslela, že ho někde ukradli.

„Je to jediná památka na její matku.“

„Jediná památka,“ opakovala po něm žena, když poznala medailon, který u sebe nosila i nenáviděná sokyně. Málem ji připravila o celé štěstí, o její výsostné postavení! Polovina medailonu s císařovým portrétem! Teď už nebylo nejmenších pochyb, Karolína je jeho dcera. Tolik měsíců ji hledala, tolik se bála, že naruší její geniální plán, který měla s Rudolfem. A pak to vzdala... Po dítěti se slehla zem...

„Kdo jste?“ odvážila se Karolína konečně.

„Kateřina, hraběnka Stradová,“ odpověděla žena a Karolíně se v tu chvíli zatmělo před očima.

A když konečně vzhledla a spatřila nad sebou muže s páskou před oko, našla v sobě tolik sil, že se postavila na nohy a začala do něj bušit ve snaze srazit ho ze sedla a ubít ho svými pěstmi. Jako by se v ní pomalu probouzelo šílenství. Nevnímala nic jiného než svou sílu, která na muže útočila, až se jí ho konečně podařilo

shodit z koně. Vrhla se na něj jako smyslů zbavená a to byla pro Jednookého ta největší potupa, jakou kdy zažil. Nečekal, že se bude tak usilovně bránit, že se mu postaví. S takovou ženou se ještě nesetkal a zprvu ho to vyvedlo z míry. Poté se však i v něm probudila nepřičetná zuřivost a prudce kopl Karolínu do hrudi. Padla na záda a snažila se popadnout dech, zatímco se Jednooký zvedl ze země, vztekla se oprášil a pak ji vši silou kopl do boku. Ostrá špička boty se jí prudce zabořila do těla a způsobila nesnesitelnou křeč v jejím podbřišku.

„Ty čubko!“ zakřičel muž. Další jezdci už také sesedali z koně a čekali na příkaz Jednookého. Tohle byla přece ta, kvůli které vyplnili celou vesnici a zbavili se všech, aby nezůstal jediný svědek jejich zločinu.

„Měl jsem tě zabít hned v lese!“

Karolína se zmítala bolestí, neměla sílu se už dál vzpouzet a čekala, kdy jí Jednooký uštedří poslední ránu. Jenomže ta stále nepřicházela a čekání se vleklo jako věčnost.

„Vemte si ji!“

Karolína nemohla uvěřit slovům, která Jednooký vyřkl směrem ke svým hrdlořezům. Ozval se natěšený, hurónský smích a pak už jen vnímala, jak jí trhají spodničku, jak jí dva muži drží nohy od sebe a další do ní proniká. Dech se jí konečně vrátil a ona začala křičet jako smyslů zbavená, i když věděla, že už jí nikdo nemůže pomoci. Všichni byli mrtví, mrtví kvůli ní a kvůli tajemství, které si s sebou nesla od svého zrození.

Muži se nad ní divoce pohybovali, z jejich mastných a špinavých tváří na ni stékal pot a z jejich zkaženého dechu se jí obracel žaludek. Křičela a zmítala se jako smyslů zbavená, nebylo jí to však nic platné. Muži ji drželi pevně a postupně do ní pronikali jeden po druhém.

Nesnesitelná bolest se najednou začala postupně utlumovat, jak ztrácela vědomí. Už ani nevnímala, že když se po ní Jednooký sápal, strhl jí medailonek z krku.

Sklouzl k její levé ruce, která ho sevřela tak pevně, jako když jí ho krátce po porodu předala její pravá matka.

„Je mrtvá?“ zeptal se jeden z nich.

Jednooký si Karolínu prohlédl a pak se k ní sehnul.

Ano, zdála se být mrtvá, ale ještě dýchala. O tom se však rozhodl pomlčet. Tak to měl přece v plánu a zatím mu všechno vycházelo. Karolína bude jen jeho!

„Odpusťte,“ zašeptala a rychle se mu vysmekla.

„Je to moje vina,“ řekl Jindřich. „To já bych měl ctít váš smutek. Vy se tím netrapte, Karolíno.“

Nyní, když od něj stála několik kroků, se jí znovu

zmocňovala touha ho obejmout, cítit jeho horké dlaně, spočinout mu v náručí.

Proč musí něco takového zakoušet? Proč není jako ostatní ženy, které by několik měsíců truchlily po svém zesnulém manželovi?

„Jsem sama sobě odporná.“

„Proč říkáte něco takového?“

„Jiní by mě nazvali děvkou, neptali by se.“

„Proboha, Karolíno!“ vykřikl Jindřich vyděšeně, když uslyšel takové slovo z jejích úst.

„Jsem vdova!“ Neoznamovala to však Jindřichovi, snažila se přesvědčit sebe sama, přestat poslouchat žár těla a podřídit se rozumu.

„Milovala jsem Adama!“

„Možná jako bratra,“ pokusil se Jindřich vysvobodit ji z vlastního marného boje.

„Proč říkáte něco takového?“

„Možná jste ho milovala jako bratra. Sama jste říkala, že jste spolu vyrůstali. Možná pro vás bylo zkrátka jen přirozené, že jste se stala ženou muže, kterého jste znala odmalička, od kterého jste věděla, co očekávat.“

„Milovala jsem ho!“

To, co se chystal říct, vyděsilo jeho samotného. Nemohl se však už ovládat, cítil ke Karolíně něco tak neskutečně silného, že už to odmítal potlačovat a omlouvat se za to. A také chtěl, aby Karolína už konečně otevřela oči.

„Ne! Milujete mě!“

Karolína zalapala po dechu. „To přece...“

„Karolíno, pokud si budete neustále vyčítat naši lásku a nedovolíte svým citům, aby vás učinily šťastnou, budete se jen trápit.“

Z očí jí vyhrkly slzy. Ona Adama přece milovala... Čekala s ním dítě... Žila s ním pod jednou střechou a to, co říká Jindřich... Ne, tomu přece nemůže uvěřit... On ji nezná, neznal Adama, jak se vůbec opovažuje říct něco takového?!

„Tohle se nemělo stát.“

„Ale ano, tohle přesně se *mělo* stát, Karolíno! Nebud'te už tak zaslepená! Když jste Adama tolik milovala, proč jsem vás pro něj nikdy neviděl truchlit?!“

Karolína užasla. Jak k ní vůbec může být tak krutý?

To ho jejich společná vášeň natolik zaslepila?

„Měla jste ho ráda, Karolíno, ale nemilovala jste ho.“

Bud'te spravedlivá k sobě i k němu a přestaňte se zbytečně trýznit tím, že musíte zůstat nedotčená naší láskou!“

„Trýzníte mě jediná vy!“ vykřikla a otírala si slzy hřbetem ruky.

„Pro vaše dobro!“

„Opět lžete, Jindřichu! Je to jen pro vaše dobro,

abych se vám podvolila!“

„Miluji vás, Karolíno! Toužím vás objímat, dotýkat se vás, abych cítil žár vašeho těla...“

„Mlčte už, prosím!“ zakřičela.

„Naše láska sice nepřišla v příhodnou chvíli, nemůžeme se však tvářit, že neexistuje! Karolíno, tohle jsou přece tak vzácné okamžiky!“

Karolína nevěřila, že se jí tohle skutečně děje, že se jí ten muž snaží znásilnit. Znovu se mu zakousla do ruky a tentokrát tak silně, až ucítla, jak jí do úst stéká jeho krev. Muž zakřičel bolestí, shodil ji na podlahu kočáru, rozkročil se nad ní a pak jí roztrhal spodničku. Počínal si přitom jako divoké zvíře. Karolínu napadlo, že by se mohla nohama pokusit rozrazit dveře z kočáru a vyhodit ho na cestu, ale jako by četl její myšlenky. Sedl si jí na nohy a snažil se popadnout dech. Naklonil se nad ní a začal jí hníst ňadra.

Najednou se ozvala rána a Karolína okénkem kočáru spatřila, jak kočí sletěl z kozlíku. Koně divoce zaržáli a pak se kočár zastavil.

Muž se vzpamatoval. Nemotorně se otočil ke dveřím a čekal, co se bude dít dál.

Karolína napětím skoro ani nedýchala. Modlila se, aby se dveře kočáru najednou otevřely a objevil se v nich Jindřich, který ji odsud odvede do bezpečí!

Dveře se skutečně prudce otevřely a pak se ozval výstřel.

Karolína vykřikla. Muž padl celou vahou přímo na ni a ona cítila, jak na ni z dobře mířené rány prýští krev. Pak ho někdo popadl za nohy a vytáhl z kočáru, aby měl snadnější přístup ke Karolíně.

Chtěla se nadzvednout a pohlédnout do tváře člověku, který jí zbavil toho odporného zvířete. Zdálo se však, že táhne mrtvolu daleko od cesty. Měla tak čas pokusit se postavit se na nohy a opustit kočár. Dívala se do houštin, odkud zaslechla zvuky, ale nikdo se stále neobjevoval.

A co když to není Jindřich? Co když ho Jednooký skutečně zastřelil? Co když to není ani nikdo z Jindřichových chlapců?

Spásná myšlenka přišla pozdě, protože se před ní náhle zjevil muž v černém plášti. Byla příliš hustá tma, než aby mohla rozeznat jeho tvář. Když konečně přistoupil blíž, strnula hrůzou.

„Vy?!“ zakřičela.

„Nikdo se mnou nebude mluvit tak jako on! Za to se platí krví! A teď mám jeho peníze i tebe!“ zasmál se Jednooký a chytil ji hrubě za paži.

„Ne! Ne!“ vykřikla znovu Karolína, ale bylo to zbytečné.

V těchto místech ji nemohl nikdo zaslechnout.
Znovu padla do rukou Jednookého.
„Pojedeme zpátky! Vypadá to, že jsem v tobě objevil
zlatý důl! A pokud se bude tvůj příští pán chovat slušně,
možná u něj setrváš o něco dýl.“